

M O J I Ž E N I

VLADIMIR PREMURU

1.

Tisoč misli je v meni v tem dnevu, tisoč misli, zakaj?
 Tudi ti, žena, ne veš, zakaj?
 Mar sem cmerikava breza, ki v jutranji rosi otresa vodo?
 Mar sem dete, ki mu uspavanko pojo:
 sem, tja, in mamica čelo mu pogladi z roko? —
 Ne, žena, te roke krepke postavile bodo
 stolp slonokoščeni tja pod zvezde
 in bodo zajele sinjine, sinjine in zvezd
 in stresle jo bodo v bedo zemlje —
 tudi tebi polno naročje —
 saj ti si mu razodetje, si moj sen iz daljnih prečutih noči.

2.

Sedaj govorim in moj glas je kot grom:
 saj tvoje roke niso več tako hrepeneče kakor nekdam,
 med naju se vsidral je led — led, cela planjava;
 preko njega hitim in te iščem,
 moj korak prekipeva sile
 in v duši mi je kakor praznik pomladni.
 Za mano je polje, življenje v njega se steka
 m rože v trnju cveto, z bodic se odtekajo kaplje krvi —
 nad zemljo pa solnce žari.

Ko do tebe dospem, več moja beseda ne bo kakor grom,
 v srcu bo tiho prisluškovanje,
 ob tebi skrivnostno bo le šepetanje.
 In k tebi hitim, da mi boš blagovest — knjiga odprta,
 da čital v njej bom bodočnost vseh dni,
 ki skozi spoznanja v njih bova šla v roki rokó —
 jaz, žena, in ti.

3.

Závoljo resnice hitim za teboj, ker dana ni mi pravica,
 skozi viharje življenja, ki kličejo daljno nebo na odgovor,
 in te ni, ko vsa si v meni, ko čutim v žilah slednji tvojega
 In te iščem, srca utrip.
 ko v noč sprosti se večer in cesta odmeva v samotnih korakih
 mimoidočih kakor kladiva, ki me zabijajo v rakev samote zidov —

